

zeiloră mincinoasă ca să le sakrifice loră, Matiața smârlăse o sabie din mănecă și soldat și omorî pe Izdeș.

Pe șrut, pe kândăș ofițeră înaintă ca să 'a apesteze, eală se arșină asșupra lui, și 'a omorî.

Atunci soldații se petraseră.

Matiața pestă alțară kă nițioră.

Și pedikîndă d'asșupra țățloră kapetloră sabia sa romie de șnucă, știră:

— Ori cine este zelosă pentră lece, și voește să remiș tape în țiprea Domnă, să mi șrmeze!

Și șăi în mănecă kă chei șinșii fi ai se, șrșindă kasela loră, averile, și totă che aveă în țetate.

Și achi kări aveă inime kredințioase, toți oamenii doritori de a țrăi dăș lece și drentate, se dășseră kă dînșii în deșertă.

De achi se înțene achiș mțreacă eponee a țelloră șinșii frații șrșindă și nșme predestinată: — Макавеев ва сь зикъ ин лимба ебрее *челлă че ловеште*; și în greșește, *челлă че се вате*.

Soldații lui Antioxă șrutăș pe șăgari, așșășeră o țeată de oameni, de femeii și de copii, și kă toate kă achișă șrăș arșă, kă toate kă șrăș să șăș, fiindă—kă epă zioa sabăță, nă voiră nișii să șăș nișii să se așșere.

Nșmaș, zisșeră ei întpe dînșii: „Frațiloră, să mșrimă în kășășă inimeș noastre,“ Și zisșeră o-